

Всичка сутрин децата се събирала и всички заедно тръгвали за училище. Във групата беше и сестричката на Джоро, Малина, ученичка вече в четвърто отделение. Малинка и Джоро изпращаха всички до пикната врата, проследяващи ги с погледъ докато връщат по другата улица и следъ това се връщали у дома. Тукъ той сѣлаше при баба си и я моляше:

— Бабо, научи ме да събилям та другата година да тръгна вече на училище.

— Добре, Джоро, ще те науча!

И тя го учеше. Джоро знаеше вече не само колко е три по три, но и да пише и да чете няколко букви.

— Bravo, Джоро — хвалеше го майка му — ти ще станешъ добъръ ученикъ.

— Но азъ искахъ още началата година да тръгна на училище, майко!

— Не можеше, Джоро. Ти беше още малък. Сега, следъ няколко месеци ще навършишъ седемъ години и презъ септемврий ще те запишатъ.

— Истина ли?

— Истина.

— Колко те обичамъ, мамо!... — и Джоро почна да скача около майка си и весело да лѣка съ ръце...

Лятото бързо измина въ весели игри. Мастилки и есенята. Листата по дърветата похва-

тваха и почнаха да калят по земята. Отлитаха вѣсело на вѣт и птичицѣ. Началото на новата учебна година приближаваше и радостта въ малкиятъ ученикъ ставаше всеки денъ по-голяма.

Отъ всички най-се радваше Джоро. Той беше вече запознатъ въ училището и обикаляше съ нетърпение първия учебенъ денъ, за да тръгне и той съ чича на гърба... Той дори лѣкаше. Рано рано децата се отправиха къмъ училищната дворъ, принаха весело и шумно разговорка.

Беше тръгналъ къмъ училището и малкия Джоро. Уловилъ за ръка баба си, той беше радостенъ, събилям се и тичаще.

— Чакай, Джоро — викаше баба му — не бързай толкова, че си изморилъ.

— Бързай, бабо, — ще закъснѣемъ.

— Не се страхувай — рано е още.

— Не, трѣбва да идемъ по-рано.

И тѣ почна тичаха по улицата. Баба му се задъхаваше, спреше тукъ-тамъ да си починатъ и пакъ тръгнаха.

— Бабо, надя три по три е деветъ!

— Да, Джоро.

— Ура, азъ ще бъда добъръ ученикъ!

Обикоря се чуваше вече гласа на училищна звонилъ. Той весело принавяше ученицѣ: децъ, прикайте къмъ училището!

И Джоро забърза още повече.

Клементъ Савосковъ

МАЛКАТА ГЕРОИНЯ

(Истинска случка)

Иосифъ Мартинъ, фабрикантъ на захаръ отъ Западна Индия, живѣеше въ една вила въ кондоната на Ямайка. Той беше посетилъ една нощъ отъ известния разбойникъ Боней Гросъ. Той вече беше ограбилъ касата съ паритѣ и беше напълно доволенъ отъ плячката си. Наведнажъ вратата на една съседна стая се отвори и при него вѣлзе едно 5 годишно момиченце. То беше легнало въ своето креватче и весело разглеждаше една картина, осветена отъ луната. Но единъ слабъ шумъ въ съседната стая му направя впечатление. То веднага стана и вѣлзе въ другата стая да види какво става.

Разбойникътъ остана изненаданъ. Той нощеше да се навърши върху малката. Момичето обаче, обличено въ своята дълга нощница, приближи до една маса съ зубачни порцеланови съдове и каза съ високъ гласъ:

— Ако мърднете отъ мястото си, да знаете, че ще бутна касата!

Разбойникътъ се замисли оцуденъ. Той знаеше, че малката ще излезе заплашването и шумътъ отъ падналитъ предмети въ тъмната нощъ ще ужаси цялата къща. Той имаше пълненъ револверъ и осмисли да стрѣля, но съжали този малкиятъ герой, който стоеше предъ него така спокойна.

Този моментъ на нерешителностъ, помогнахъ за увеличаване на разбойника. Бащата бѣше още будилъ; той разговаряше въ една съседна стая съ свои помощници. Въ голѣмата тишина момичето той чулъ възпитанието детски гласъ, разамата съ помощника изпичали и успѣли да уловятъ разбойника.

Когато осмисляла голѣмата престъпленикъ, съдѣтъ изказалъ предъ всички похваля и похваляване къмъ малката, смѣло момиче.